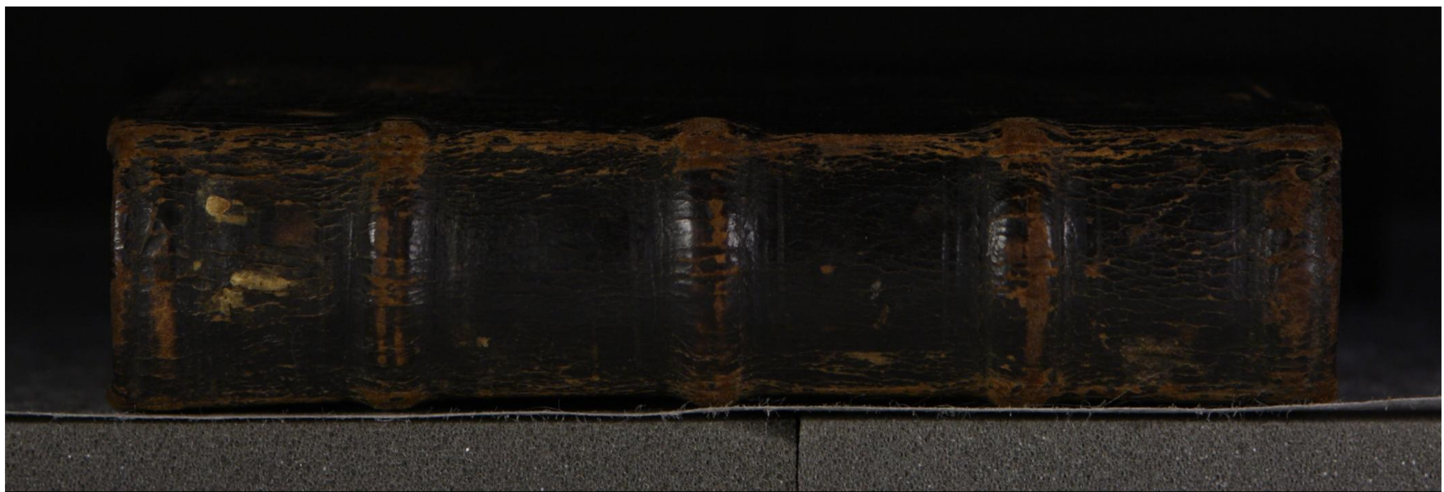
1574

Erlig oc velbyrdig Mand/ oc Strenge Ridders/ Her Otte Krumpens til Trudzholm/ Fordom Danmarcks Rigis Maarsk: sidste bekiendelse oc affskeed fra denne Verden: som døde der hand vaar fire Aar mindre end hundrede/ den 29. Julij/ Anno Domini 1569.

Job. 19.
Jeg veed at min Frelsere leffuer/ oc hand skal her effter opuecke mig aff Jorden igen.

Prentet i Kiøbenhaffn/ aff Laurentz Benedicht.
1570.

Erlig och Velbyrdig Mands/ oc Strenge Ridders/ Her Otte Krumpens til Trudzholm/ siste bekiendelse oc affskeed fra denne Verden etc.

DEr Gud Altsommectigste/ Effter sin Guddommelige villie/ søgte nu Erlig oc Velbyrdig Mand Her Otte Krumpen (salig hoss Gud) met sit Faderlige Riss oc Kaarss/ huilcket wi alle vndergiffne ere: Da haffuer hand det anammit oc tolmodeligen baarit / som den der visseligen troede oc forhaabede/ Christne

Menniskis hederlige Opstan-
delse / effter dette ælende. Først
der hand fornam hans legomis
suaghed oc skrøbelighed / Saa
at hans Lemmer / hierte oc been /
hender oc alle andre lemmer /
icke kunde fuldkomme deris ret-
te bestilling / som de vaare vaan:
Da haffuer hand vel fornom-
mit huort det vilde hen met han-
nem. At Gud Altsommectigste
vilde nu skille hannen fra denne
Verdens ælendighed / Huilckit
hand storligen lengdis oc traad-
de effter. Da haffuer hand kal-
dit til sig / sin kiere Hustru Frue
Anne Lycke / oc taled met hende
vdi saa maade.

Kiere Anne / kiere Hustru /
Huad

Huad det er vist oc sant / at huo som bekommer en god Hustru / hannem vederfaris en stor oc synderlig gaffue aff Gud / For huilcken gaffue oc gunst / hand kand icke nocksommelig æris / loffuis oc prisis / aff den som saadant vederfaris oc times. Gud Altsommectigste haffuer besørgit mig i denne Verden rundeligen met mange atskillige gaffuer / for huilcke ieg hannem tacker aff gantske hierte / Oc synderligen for denne gaffue oc gunst / at du aff hans tilladelse est mig tilføyet. Du som haffuer værit mig / saa god oc from i alle maade. Først maa ieg giffue dig dette vidnisbyrd / at

 du

du haffuer haffd met mig den stund wi haffue værit tilsammen/ en god oc Christelig omgengelse/ Men synderligen nu kiender ieg rettelige huad du est for en/ Fordi nu i min siste tid/ haffuer du icke forsmaad eller kiedis ved min Siugdom oc alderdom/ i nogen maade/ Men heller siddit oc læst Gudfryctige Bøner for mig/ Vaagit nat oc dag/ min fattige skrøbelighed til gode. For disse oc mange andre velgierninger/ som Jeg icke nu for min skrøbelighheds skyld kand opregne/ tacker ieg dig saare/ oc Gud Altsommectigste hand løne dig der faare/ i alle Christne Méniskers Opstandelse: Naar

saadant icke skal forglemmis / Oc den samme Herre oc Gud som haffuer giffuit mig dig / hannem giffuer ieg dig igen / fra denne stund oc indtil euig tid. Oc effter denne stund befaler ieg dig all handel oc bestilling / Jeg vil icke mere haffue met nogen Verdsens handel at giøre / Men giør oc lad du / som du vilt antsuare for Gud altsommectigste. Dernest haffuer hand icke forglemt at tacke sine gode Jomfruer for deris tienstactighed vdi hans skrøbelighed / At de vdi lige maade haffue icke baarit affuind ved hans alderdom oc Siugdom i nogen maade. Sine neruærindis tienere tacke-

 de

de hand ocsaa / For de haffde tient hannem met troskab oc lyd-actighed.

Der dette vaar giort / haff-uer hand giffuit sig fra denne Verdens ælendighed / som en ret tro Christen burde at giøre. Oc naar hannem tilspurdis om nogen Verdens handel / Da suarede hand: Jeg kand al-drig fuldtacke Gud / at hand haffuer jo rundeligen vnt mig tid nock til at handle met denne Verden / Saa at ieg er nu alt mætt oc kied aff hende. Mit haab er it andet sted / Som S. Poffuel taler om / Jeg begær at forløsis oc være hoss Gud alt-sommectigste. Derfor beder ieg dig /

dig/ kiere Anne/ oc kiere Hustru/
at du legger mig ingen Verd=
sens ting mere for / Jeg maa
icke høre Verden neffne / megit
mindre at handle met hende.
Aarsagen er/ at Verden er Ju=
dæ stalbroder / Lige som hand
forraadde vor Herre Christum
met en Kyss/ lige saa forraader
oc Verden oc hendis handel
Menniskenn naar de rører oc
Kysser hende. Oc som siugdom=
men nu forfremmede sig / saa
haffuer hand oc forfremmet sig
i Gudfryctighed / oc begæret iij.
gange Predicken om Vgen. Oc
de andre dage haffuer hand icke
værit ørkeløss/ Men haffuer la=
dit læse for sig vdi den hellige

Av Scrifft/

Scrifft / At ieg der met / sagde hand / kand holde mig vdi en sand Gudfrycktighed.

Fremdelis nu paa det siste/ haffuer hand begærit Herrens Nadere. Oc i hans bekiendelse her til / haffuer Guds Ords tienere hørt herlige oc trøstelige Spraag aff hannem/som hand haffde lært aff den hellige scrifft. Først sagde hand / Efftersdi at ieg acter at legge min Herre oc Gud paa mit hierte / Da vnd mig O Gud at tencke paa Prophetens Joels ord / som saa siger/ Sønderskærer eders hierter: Vnd mig ocsaa kiere Herre oc Gud/at ieg kand sønderskære mit hierte for dig / At der kand

vd-

vdflyde det Vand som kand væ-
re dig behagelige/oc mig gāmel
Mand leskelig. Der staar oc-
saa it andet sted / Ver icke seen
at omuende dig til Herren/Da
suarede hand sig selffuer / O
Gud effter at du vilt ingen seen-
hed eller forhaling i voris om-
uendelse til dig : Ver du icke hel-
der seen at omuende dig til mig
fattige gamle Mand/oc naade-
lige forløse mig aff denne ælen-
dighed/ som ieg nu vdi er. Her
hoss haffuer hand opregnit Da-
uids Vers : Naar ieg raaber
til dig Herre/ da hør mig snar-
lig. Hør mig ocsaa met Dauid
snarlige / oc forholt mig icke
din Forløssning lenger faare/
Effter-

Effterdi at mit rette timeglas er nu vdløben. Der staar ocsaa it andet sted hoss Propheten/Gud er hoss de bedrøffuede hierter / Ere de ord sande / som de visseligen ere/ da kand ieg aldrig O Gud/ fuldtacke dig / at du tribulerer oc bemøder mit hierte / som er dog ekon it mercke oc vidnisbyrd / at du est hoss mig. Dette bestyrckede hand met nogle andre ord/De ydmygis Bøner haffuer altid været dig behagelig. De armes graad oc vselhed skal Reisse mig / siger HERREN. Saa ydmyger ieg mig ocsaa nu oc kommer til dig met min graad oc vselhed/ bedendis dig / at du vilt Reisse dig/

dig/ oc lade nu din gamle Tie-
ner met Simeon fare vdi fred/
Efftersdi at mine induortis øyne
see/ at min Saligheds stund er
forhaanden. Jeg maa vel sige
met Job / Mine dage skulle
snart endis / effter at timerne
oc Maanederne haffue været
mange vdi denne Verden. Til-
sted dog først / O Gud / at ieg
maa begræde min Sorrig før
end ieg bort gaar / At ieg icke
igen skal gaa til Mørckhedsens
Jord/ som er skiult met Død-
sens skugge. O Gud huad
Menniskten er skrøbelig? It glar
kand lenge gemmis oc intet ska-
de : It Menniske jo diss mere
mand heffder det / jo diss mere
da

da voxer det tilbage. Det kand ieg ſmuct beſinde vdi mig. Jeg veed den tid mit hierte haffuer værit vel friſk oc vel foruared/ Nu er det alligeuel voxet tilbage/ ſaa det kand neppelige røre ſig: Anſictet oc de andre lemmer haffue vel forandrit ſig/ Hørelſen er borte/ Tenderne ere viſſne/ Aanden Lucter/ Oynene ere døde/ Beenene oc armene ere henſuundne: Saa ieg maa vel ſige met Job/ Min Maanid er at ende/ oc mine dage ſkulle ſnart endis.

Som det vaar nu giort/ oc hart at enden met hannem/ oc Kaarſſit bleff jo ſuarere met hannem: Da haffuer hand

brugt

brugt disse tre effterfølgendis Bøner.

Den Første Bøn.

O Alsommectigste oc naadigste Fader / Du est en trofast Gud / som lader ingen lide noget offuer sin formue / Men huor hart du besøger oss / da beskicker du det saa / at wi kunde bliffue bestandige: Jeg beder dig / i denne min store nød oc pine / Giff mig en sand Tro oc kierlighed til dig / oc lad dit Kaarss icke være mig fortungt / Men styrck mig / at ieg kand bære det tolmodeligen / Effterdi at / vden dig formaar ieg intet. O HERRE Jesu Chri-

Christe / du euige Visshed oc Sandhed / du haffuer saa naadeligen loffuit oc lockid oss til dig / som du siger hoss Mattheum: Kommer til mig i som ere besuarede oc bedrøffuit: Nu er ieg beladne oc bedrøffuit haardelige / icke aleniste paa Legemit / Men ocsaa min fornufft frycter sig for din Retfærdige dom. Derfor beder ieg dig ocsaa / at du vilde locke mig til dig / oc vederquege mig. Jeg veed ingen anden at søge / vden dig allene / Du som est alle Creaturers styrcke oc vederquegelse. Derfor beder ieg dig hierteligen / Forlene mig met sterckhed vdi min Siugdom / trøste oc hielp mig til

til min fattige Siel/ for din bitter oc suare haarde død skyld / Amen.

Den Anden Bøn.

MIn Gud styrck oc formere mig i Troen/ Jeg troer paa dig Herre / Men kom du min troes skrøbelighed til hielp / O Gud hielp min ælendighed / ieg er nu storligen vnder din byrde. Din Barmhiertighed gaar offuer alle dine gierninger. O Allernaadigste oc mildiste Fader / du som est min tilfluct oc beskermere / gack icke i Dom oc Ræt met din Tienere. Christus er min Retfærdiggiørere/ min Forløsere/ min

wskyldighed / den der haffuer lidt for mig den bitter død. O all Barmhiertigheds Fader/ forbarme dig offuer mig / for din kiere Søns JESV Christi skyld / Sterckgiør mit hierte i Troen til dig/ Trøst mig met din hellig Aand / at ieg maa være deelactig oc nyde din euige glæde i Troen til dig / Amen.

Den Tredie Bøn.

MIn Gud / min Barmhiertighed / min tilflucht/ effter dig forlengis mig storligen/til dig som forlader alle Synder/stunder ieg/forsmaa mig arme Syndere icke / Jeg som

som nu er i dødsens fare/ kom mig naadeligen til hielp i denne min store nød/ Jeg kand selff intet hielpe mig/ Min Herre forløss du mig / min fortienste du est/ min Gud/ mit Haab/ min Mod / imod dig alene haffuer ieg Syndet. Oc Gud / kiere Gud/ der du genløste mig / da vaar ieg dig kier / Lad mig nu icke være dig vkier i min Siugdom oc Alderdom/ Saa at ieg jo bliffuer Salig. Nu kommer ieg derfor til dig / du som necter ingen din hielp/ oc begærer met S. Poffuel / snarligen at forløsis oc være hoss dig/Amen.

Disse tre Bøner vaare stedse vdi hans Mund / saa lenge

som hand kunde tale. Men si-
den hand icke lenger for sin
suagheds skyld selff kunde læse/
da lod hand dennem alligeuel
læse for sig altid. Saa maa
mand nu giffue hannem dette
Vidnisbyrd/ at hand icke aleni-
ste haffuer vel stridet i hans vel-
mact/ Men ocsaa endnu beder
vdi hans siste Tid. Den hellig-
Aand haffuer icke aleniste styr-
cket hannem/ at hand haffuer
hafft tolmodighed vdi sin siug-
dom/ Men ocsaa tilkiende giff-
uit hannem/ paa huilcken tid
hand skulde dø. Der hand laa
oc soff/ da vognede hand op vd-
aff søffne/ oc robte at sin dreng/
Der drengen kom til hannem/
sag-

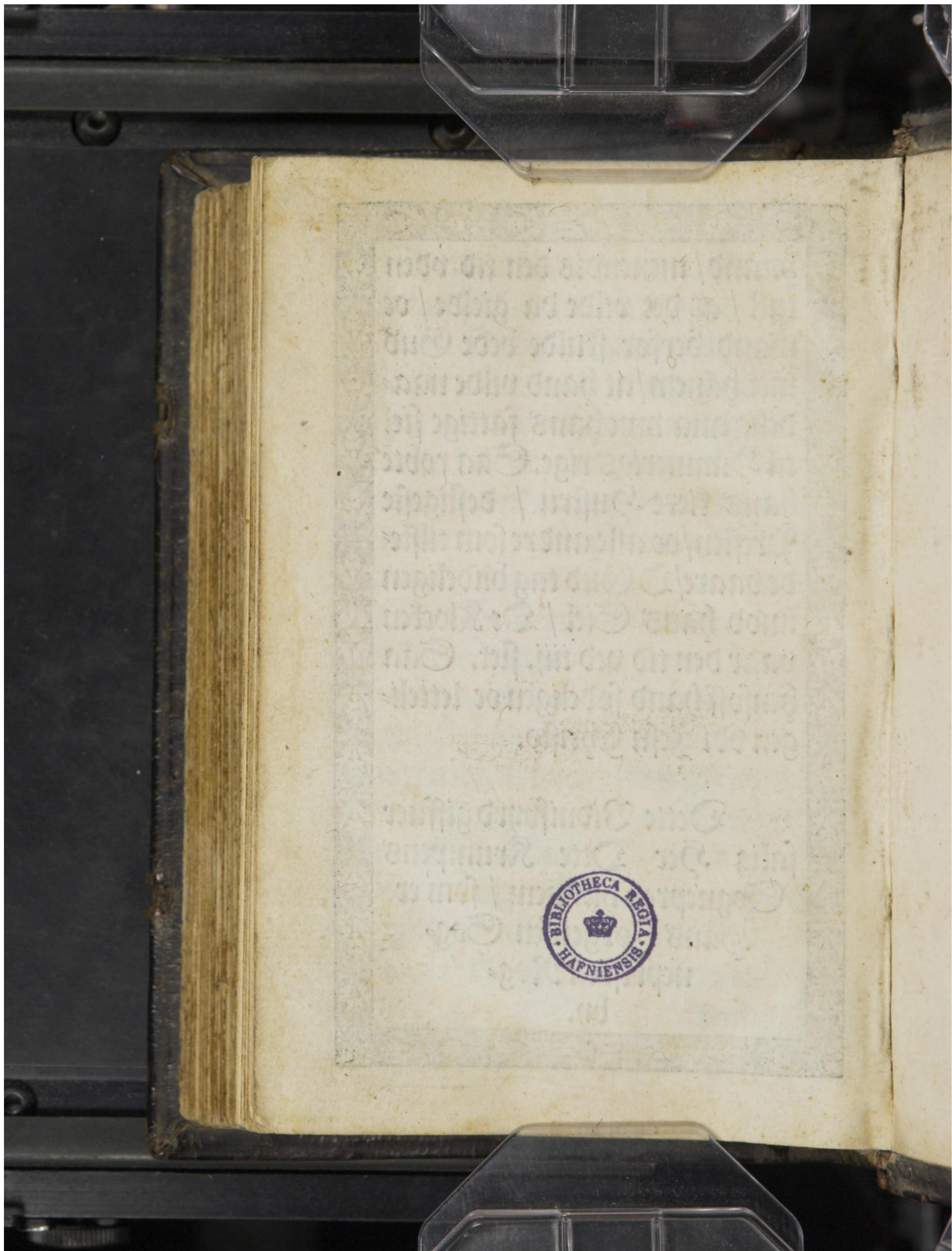
ſagde hand/Nu dør ieg/lige ſom
ſalig Her Herluff Trolde ſagde
formedelſt den hellig Aands
hielp/paa Mandag ſkal min
Siuge foruandlis / ſaa at ieg
icke huercken hede eller kuld ſkal
lide mere i denne Verden / Oc
paa den ſamme dag anamme=
de Gud hannem til ſig.

Som nu Klocken vaar ved
iij. ſlet / ſom ieg ſagde tilforn/
Da ſtod omkring ſalig Her
Otte Krumpen hans kiere Hu=
ſtru/Frue Anne Lycke ſaare be=
drøffuit met grædendis taare/
læſte Gudfryctige Bøner for
hannem/Deſligeſte hans Jom=
fruer oc Guds ords Tienere/oc
andre hans daglige Tienere.

Da kunde wi icke enda tro/ for hans herlige tolmodighed oc tolighed skyld / at hans siste time vaar saa nær forhaanden. Paa det siste saa mand hans beene blegne saare megit/ Som vaar det første tegn/ mand kunde kiende paa/ at Gud vilde endeligen snart kalde hannem. Som hand nu fornam at det vilde endelige være met hannem/ da talede hand haardeligen/ lige som hans hierte haffde været vel frisk oc frimodig / oc sagde: O Gud tag blideligen imod min Siel / O Gud forbarme dig offuer mig. Der hand nu icke kunde tale mere/ Da krøst hand paa Prestens haand/

haand/ menendis den tid vden
tuil / at det vilde da gielde / oc
mand derfor ſkulde bede Gud
met hãnem/at hand vilde naa-
delig anamme hans fattige ſiel
til Himmerigs rige. Saa robte
hans kiere Huſtru / deſligeſte
Preſten/oc alle andre ſom tilſte-
de vaare/O Gud tag blideligen
imod hans Siel / Oc Klocken
vaar den tid ved iiij. ſlet. Saa
henſoff hand ſødeligen oc letteli-
gen vdi Jeſu Chriſto.

Dette Vidniſbyrd giffuer
ſalig Her Otte Krumpens
Sognepreſt hannem / ſom er
Hans Jørgenſen Sog-
nepreſt til Rog-
by.

BIBLIOTHECA REGIA
HAFNIENSIS

